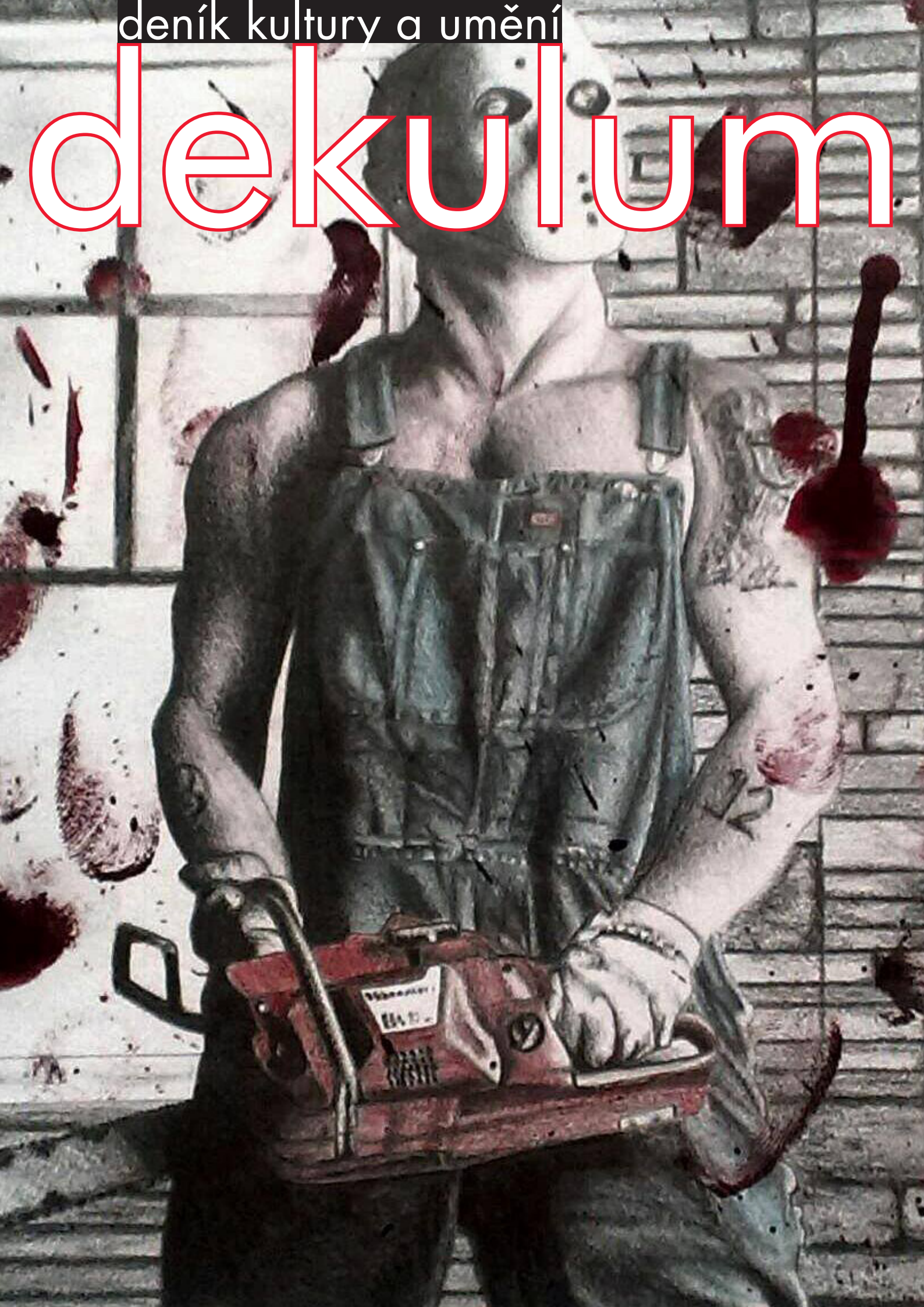

deník kultury a umění

dekulum

Milí čtenáři,

představujeme vám první letošní číslo časopisu SŠ Náhorní, jehož cílem je především prezentovat umělecká a kritická díla našich studentů. Máte možnost přečíst si povídky a jiné prozaické a publicistické texty z hodin tvůrčího psaní a prohlédnout si studentské grafické práce. Doufáme, že se tyto dvě hlavní složky časopisu neruší, ale doplňují a vzájemně obohacují, stejně jako tomu může být v každodenní spolupráci mezi oběma proudy školy. Časopis vznikl hlavně díky velké snaze studentů, s menšími úpravami ze strany vyučujících, a snad to tak bude pokračovat i dále.

autoři textů: Michaela Bezová, Magdalena Boudová, Karin Dejmková, Lenka Hermanová, Kateřina Homutová, Tereza Hrušková, Jana Krejčí, Vanda Kyzlinková, Tereza Nováková, Vavřinec Novotný, Petra Pecková, Aneta Ryšavá, Matěj Senft, Dominika Schejbalová, Veronika Šochová, Tereza Valdmanová, Marie Zandálková

autoři výtvarného doprovodu (seřazeno podle stran):
2- Kateřina Hrdá, 6- Andrea Procházková, 9- Magdalena Boudová, 16- Sandra Šmejkalová, Sandra Nováková, Doris Martines, Kateřina Bartůňková, Barbora Chmelařová, 17- Andrea Procházková, Marie Uhrová, Anežka Konrádová, 20-21- Martin Mošnička, 25- Francis Bacon, 27- Ruslana Narykhnyuk, 28-29- Kateřina Ludvíková, 31,35- Michaela Tišerová, 38-44- Christian Jankovič

grafická úprava:
Ruslana Narykhnyuk, Michaela Tišerová,
Marie Zandálková

vedoucí časopisu: Simona Blahutová, Filip Horák

70. výročí konce 2. světové války

OSAMĚLÁ KNĚŽKA PŘÍRODY V RUDOLFINU

Ana Mendieta

Ke konci minulého roku otevřela Galerie Rudolfinum retrospektivní výstavu věnující se pracím Any Mendiety. Výstava je chronologicky uspořádaná, čistá a přehledná.

Ana Mendieta se narodila na Kubě do politicky významné rodiny, která byla úzce spojená s tehdejším komunistickým režimem. Mendieta otec se ale pravděpodobně s tamním režimem Fidela Castra úplně neztotožnil, a tak byla Mendieta i se svojí sestrou poslána do Spojených států. Zde žily v exilu, vyhnanství. Mendieta tento fakt nesla velmi těžce – chápala jej jako vykořenění, ztrátu identity, jistou formu osiření. To se stane i ústředním tématem jejího díla.

(Ana Mendieta: Traces / Stopy, Galerie Rudolfinum)

Svoji tvorbu v sedmdesátých letech zprvu soustředila na malování portrétů, zjistila ale, že její tělo nabízí širší a autentičtější spektrum uměleckého vyjádření. Rané práce jsou velmi progresivní a silné, Mendieta zde především reaguje na problematiku násilí, znásilnění a vražd. Nabízí neotřelý, invenční koncept, který zobrazuje ženskou křehkost a zranitelnost (Bez názvu, otisky skla na těle, 1972).

Později se Mendieta přesouvá z oblasti okolo ní do oblasti nitra. Věnuje se svému osobnímu traumatu – vysídlení z přirozeného prostředí. Mendieta začíná své tělo přenášet do otevřené krajiny. Nechává se instalovat do přírody, nanáší na sebe bahno, hlínu, větve, květiny atd. (Krev a peří 2, 1974, Strom života, 1976). Pra-

cuje s materiály, jako jsou kameny, hlína, písek, peří, listí, dřeviny, květiny, krev, střeň prach. Dle jejích slov se chtěla vyrovnat a spojit s prostředím, ve kterém se nacházela - identifikovat se s ním. Původně své tělo koncipuje tak, aby vypadalo, že ze země mírně vychází. K tomu ji slouží forma poloplastického reliéfu (Práce se siluetou v Mexiku, 1973-

V osmdesátých letech se Mendieta mírně vzdálí od tvoření pomocí vlastního těla a věnuje se práci s ručním papírem, stále tvoří na bázi přírodnin, používá silné linky, vytváří obrazy, jež připomínají starodávné symboly a vytváří až primitivistické objekty

VÝSTAVA

77). Postupně se však v jejích performancích a dílech tělo více a více propadá do země, až vznikne otisk nebo stopa vtištěná do půdy, dřeviny, či dokonce vody (Silueta, 1977). Celý průběh tvorby zaznamenává na film nebo fotografie. Od letmého dotyku s přírodou se snaží co nejintimněji a nejsilněji spojit s přírodou.

Umělkyně se kvůli pocitu odcizenosti od svého přirozeného prostředí snaží spojit s přírodou. V její technice a postoji můžeme pozorovat jistou paralelu s přírodním mysticismem – ten usiluje o „postoj nebo pocit propojenosti s přírodou projevovaný kultivací panteistického chápání Boha, či pronikáním k vlastním niterným myšlenkám a pocitům tak, že jim je umožňováno odrážet se v zrcadle přírodních procesů“.

Mendietina činnost vykazuje i jistou podobnost s kultem Velké Bohyně, Bohyně Matky (věnovala se meditacím v přírodě, její výtvarný projev navazoval na zobrazování, která souvisela s uctíváním ženského těla atp.). Mendieta se však přímo vůči této spojitosti o spříznění s kultem Velké Bohyně vymezuje a odmítá ho jako nesprávnou interpretaci. Tvrdila totiž, že chce, aby její stopy a performance vzbuzovaly různé interpretace.

Mendieta se zabývala domorodými kulturami, prováděla rituály, věnovala se mysticky pojatým tématům života, smrti, znovuzrození, duchovní transformace, nevědomí a podvědomí.

Z Mendiety tvorby občas vyzařuje klid, zároveň mnoho děl charakterizuje nespoutanost a brutální návrat k pohan- ským rituálům. Mendieta duchovno vnímá jiným způsobem, než je zvykem v západní umělecké tradici a filosofic- kém diskurzu. Diametrálně se liší od většiny evropských umělců, u nichž takové tendence, vnímání a postoje nena- cházíme.

Z výstavy je znát široká škála témat, kterým se Mendie- ta věnovala. Je až pozoruhodné, jak intenzivně výstava v Rudolfinu působí na lidskou psychiku. Zároveň je skvěle sestavená a čitelná. Přesahuje veškerá očekávání a neměli byste si ji nechat ujít.

M. Z.

KNIHA

KLID JE SÍLA, ŘEK' TATÍNEK

Tento český životopis od významné spisovatelky a autorky příběhu popisuje skutečnou událost z období druhé světové války. Jedná se o velmi silný příběh a člověk si u něj uvědomí hodně věcí. Hlavní vypravěčka Zdenka Fantlová se v knize rozepisuje o tom, že její život byl za války bojem o přežití a ona jediná z celé rodiny nakonec přežít dokázala. Její rodina se skládá z maminky, která ale podlehne nemoci, tatínka, kterého odvedou do vězení, a její šestnáctileté sestry Lídy čekající potomka. Zdenka má nevlastní maminku, která je s ní až do momentu rozdělení na skupiny pro transportu do koncentračního tábora. Strana doleva znamená plyn, strana doprava šanci na život. Vypravěčka dále popisuje stravu a každodenní boj o život. Zamiluje se do Arna a darují si na důkaz své lásky kovový prstýnek, aby se po válce opět našli.

To bohužel nedopadne dobře. Arno se při práci v koncentračním táboře udřel k smrti. Zdena měla štěstí v neštěstí, protože se při smrtícím pochodu, kde umíralo tisíce lidí, právě ona udržela při životě. Později se vyhnula transportu na východ díky převleku ošetřovatelky. Na hygienu se nedbalo a nikdy jste nemohli tušit, kdy místo vody ze sprchy pustí plyn.

Zdenina záchrana byla vážně zázračná a v dospělosti napsala tuto knihu. Je neuvěřitelné, co s člověkem udělá její přečtení. Samotný příběh je skutečně silný a uvědomit si skutečnost se zdá na jeho základě hrozné. Osobně jsem měla hodně blízko k slzám. V textech se často objevovaly německé výrazy. Spisovatelku považuji za velikou hrdinku a jsem ráda, že jsem si příběh přečetla. Na konci knihy jsou i nějaké fotografie a závěrečný doslov autorky. Vřele doporučuji a uvědomuji si, jak můžeme být vděční za svůj život.

Tereza Nováková
(Klid je síla, řek' tatínek, Zdenka Fantlová, Primus, 237 s.)

srovnání knižní předlohy

Kniha

Síla vzdoru, závěrečný díl Hunger Games, je jednoznačně nejméně povedenou knihou trilogie. Nacházíme se v podzemí třináctého kraje, kde se skrývá Katniss Everdeen s rodinou a přeživšími z dvanáctého kraje. Katniss se zde vzpomíná na poslední čtvrtohor, ze kterých byla zachráněna. Oporou jí je kamarád Hurikán, který zde má ze všech tří dílů největší roli. V první části knihy se naopak ze scény vytrácí Peeta Mellark, kterého po konci čtvrtohor zabil Kapitol.

Panem se mezitím otřásá revolucí. Na jedné straně stále trvající moc Kapitolu a na druhé nečekaná síla třináctého kraje. Zde je pro Katniss nachystán velký úkol. Ze symbolu vzpoury, kterým se stala po první aréně, se má stát něco víc. Symbol revoluce a nové moci, Mockingjay – Reprodz.

Je zbraní Rebelů, stejně jako Peeta je zbraní Kapitolu. Večer co večer se Katniss s Peetou vidá přes televizní obrazovku a pomocí proklam (propagující reklamy) si vyřizují vzájemné vzkazy. „Oni přijdou, Katniss. Do rána budete všichni mrtví.“

„Mám zprávu pro prezidenta Snowa. Když shoříme my, vy shoříte s námi!“

Ačkoliv přichází Revoluce, co se hlavní hrdinky týče, velké drama se nekoná. Psychicky mimo Katniss se celým děním prolíná podle rozkazů, které jí kdo dá. Přichází i momenty, kdy se zvedne a bojuje za to, v co věří, ale její psychika jí v tom brání. První část knihy je velmi pomalá, bez velkých akcí a dramát. Druhá část je naopak velmi dramatická.

Kniha má jeden velký napínavý moment, který doznívá až do konce knihy. Ačkoliv by se dalo čekat rozluštění milostného trojúhelníku, neděje se to. Trojúhelník není důležitý, když jeden jeho vrchol je týraný, další psychicky mimo a zbylý zachraňuje, co může.

Epilog by si zasloužil recenzi sám o sobě. Chybělo tam více informací o systému, ale závěrečná dvojice dojíždí. Není to happyend. V žádném případě ne. Ale je to konec. A je dobrý.

(Síla vzdoru. Hunger Games 3, Suzanne Collins, Fragment, 344 s.)

a filmového zpracování

Film

Byla dobrá volba rozdělit závěr trilogie na dvě části?

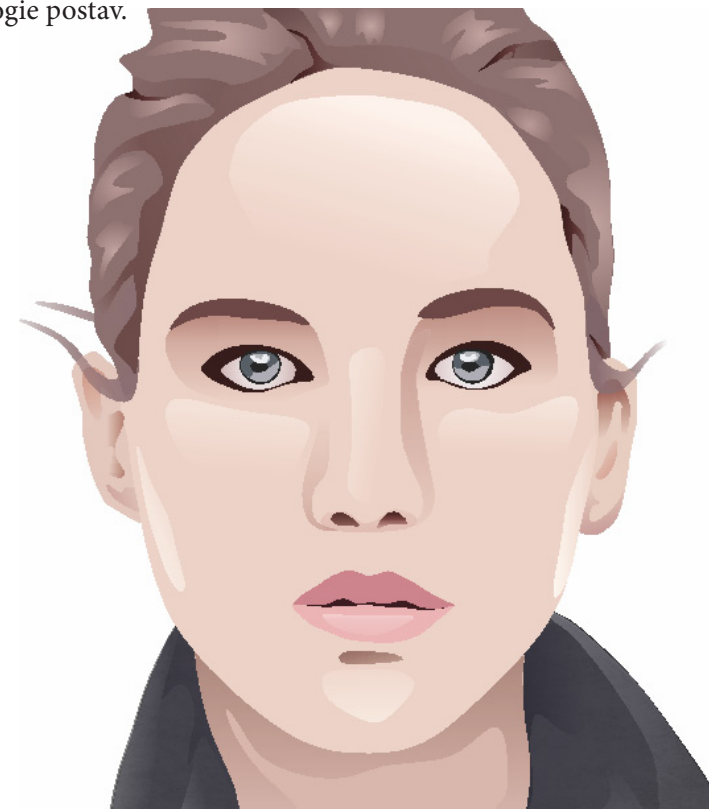
Ano, jednoznačně. Francis Lawrence dokázal udělat nejlepší film z nejslabší knihy. Všichni herci jsou dokonale v postavách, obzvláště vyniká Elizabeth Banks jako Effie ve třináctém kraji, ačkoliv v něm podle knihy její postava ani nebyla. Josh Hutcherson předvedl, že umí hrát i něco jiného než chlapce s chlebem. Za zmínku stojí i hlavní záporná postava, a to Donald Sutherland jako dokonale chladný a klidný prezident Snow, který posílá růže a tvoří proklamy, zatímco se mu země rozpadá pod rukama.

Proklamy jsou všechny skutečně podařené. Ať kapitolské s prezidentem Snowem nebo pirátské vysílání z podzemí třináctého kraje, ve kterých figurovala povětšinou Katniss. Oproti knize přibýly dvě scény, které patří mezi nejvíce dramatické. Film je celý nabit dramatem, i když ne tak vážným jako v prvních dvou dílech. Film trval kolem dvou a půl hodin, které byly dokonale využity k vykreslení psychologie postav.

Jeden z nejsilnějších momentů filmu byl jednoznačně zpěv písně Hanging Tree doprovázený obrazy protržené přehradou. Film skončil o nějakých pět minut dříve, než bych čekala, a tak byl nejvíce dramatický moment potlačen dlouhými monology. Celkový dojem je však skvělý a nemůžu se dočkat, až přijde do kin Mockingjay - Part 2. Zjistíme, co si Francis Lawrence ještě připravil, protože pokud režisér dokáže udělat z výplně film o dvou hodinách bez jediného slabého momentu, je jen otázka, co udělá s dramatickým závěrem celé trilogie.

(Hunger Games: Síla vzdoru 1. část, USA, 2014, 125 min)

Aneta Ryšavá

Zmizelá

Od Davida Finchera, který natočil filmy: Sedm (1995), Klub rváčů (1999), Podivuhodný případ Benjamina Buttona (2008), The Social Network (2010), Muži, kteří nenávidí ženy (2011)

Tento film se mi zdál zajímavý svým odkazem na situace, které se v divákových představách zdají jako absurdní, byť je leckdo prožil. Náhodné setkání dvou osob - jedna se jeví jako velice úspěšná, druhá již méně. Pokud by člověk přiznal, že se snímek zaměřuje výhradně na ženskou stránku věci, není to úplně pravdivé, ale něco na tom je. Příběh vám může připadat jako již tisíckrát použité klišé o páru, který po pěti letech manželství ztrácí svůj idealizovaný obraz o tom druhém.

Nick, hlavní postava muže, v den pátého výročí svatby s Amy přichází do opuštěného domu poté, co odešel ven běhat. Zjišťujeme zde, že v této sekvenci filmu je Nick rozrušený a neví, co se děje, a přesto se snaží zachovat si chladnou mysl. Další obrazy, které se od této události odvíjejí, jsou zajímavé z pohledu určité senzacechtivosti laciných novinářů, kteří se snaží celý případ co nejvíce medializovat a učinit tak z Nicka největší zrůdu na světě.

Nechci zde Ameriku rozdělit na dva protipóly – skupinu, která se zastává Amy (ve filmu během scén na tiskových konferencích), a tu druhou, která si chce na všem akorát

přihřát svoji polévku. Člověk si může v duchu promítnout tuto situaci, jen tak před sebou a přemýšlet, jak by se zachoval on, zda by se nechal vláčet novináři, sousedy atd. Nebo by se rozhodl pro jiná řešení, která však nejsou úplně jednoznačná a zrovna jednoduchá. Je tedy složité říci jednotný verdikt přiklánějící se ke komukoliv. Další věcí je otázka feminizace ve filmu – chová se Nick jako poslušný muž, který po dobu oněch pěti let splní vše, co své ženušce vidí na očích, anebo jako zlotřilý "padouch"?

V několika chvílích promítání filmu má člověk v kině tísnivý pocit z rychlého sledu událostí, které úplně nepřinášejí kýžené ovoce. Režisér David Fincher zde rozehrává opravdu zajímavý a hlavně silný příběh s hvězdnými výkony a emocemi, které nedávají spát ani měsíc po zhlédnutí. Přestože je to film z října loňského roku, v některých kinech ho stále ještě hrají. Určitě doporučuji se na tento snímek vydat. Je to jako jízda na horské dráze!

Vavřinec Novotný
(Zmizelá, USA, 2014, 145 min)

Interstellar: Do dobré noci neodcházej tiše

Nové sci-fi Interstellar je, jak již ostatně prohlašoval sám režisér filmu Christopher Nolan, poctou blockbusterům tzv. zlatého věku, které utvářely žánr sci-fi.

Není se však třeba bát, že by se jednalo pouze o poctu, která ale není ničím víc, jako tomu bylo například u Singerova filmu Superman se vrací. Nolan se totiž svými vzory nechal ovlivnit v mezích, které filmu prospěly. Některé záběry jsou jak vystřižené z Nolanem obdivované Kubrickovy Vesmírné Odysey, v jiných momentech na vás dýchne trochu Spielberga (ten měl film původně režisovat). Nolan ale všeho užívá s citem a rozmyslem a ve výsledku jsou ve snímku nejvýraznější jeho osobité prvky (jimiž hýří především v druhé polovině) a samozřejmě jeho smysl pro pointu, kterou po celou dobu natáčení důkladně tajil, aby se jednalo o skutečné překvapení, jak má být.

Christopher Nolan využívá též svých nečekaných zvratů (opět zejména v druhé půli), které ale mají delšího a „táhlejšího“ trvání než u jeho předchozích filmů, jako například u často nesmyslně srovnávaného Počátku. Toto „roztáhlé“ trvání ale překvapivě pouze pomáhá vyniknout důsledkům rozhodnutí či činů a ponechává prostor pro prohloubení celého problému, aby ony vlivy nemusel režisér dovprávět až „in memoriam“. Ve výsledku je tak překvapivě celkové vyznění zvratů mnohem svižnější a energičtější než například u zmiňované Inception, které mimo jiné jasně chyběla řádná citová linka (nebo alespoň ta uvěřitelná).

V Interstellaru je toto však vynahrazeno dvojnásobně. S největší pravděpodobností za to lze vděčit bratrovi Christophera Nolana, Jonahovi. Ten ve všech svých dosavadních scénářích (i v tom pro seriál Person of Interest) používá vztahy pro to, aby nebyl film tak chladný a sterilní. Nutno však podotknout, že se nejedná o žádnou „citovou vydíračku“, která by diváka nutila každých deset – nebo méně – minut brečet.

Nolanovi bratři též nezapomínají na své klasické vyprávění Michaela Cainea, které pomáhá jak hlavní postavě, tak divákovi pochopit smysl, jenž celá výprava má. Ovšem, abychom se netočili stále v kruhu (když už tam máme McConaugheye), nahrazují bratři Nolanovi ono vyprávění verší dystopického básníka Thomase Dylana, které nepronáší nikdo jiný než Michael Caine. Dylanovy verše jsou ve filmu použity hned několikrát a vždy je slyšíme v klíčový moment příběhu. Velká slova Velkého básníka zde tedy nejsou použita bezmyšlenkovitě jako „nějaká básnička“, ale jsou umístěna s velkou péčí a rozmyslem, stejně jako odkazy na filmy zlaté éry blockbusterů (jak ostatně zmiňuji výše).

Jelikož není třeba pět chvály na grafickou stránku věci (o to se již postarali jiní recenzenti a na vlastní oči to můžete vidět v kině), podotknu k tomu ono Nolanovi u The Dark Knight Rises vytýkané střídání 30mm filmu a IMAXu - tomu se zde Nolan vyvaroval a prostřihy umožňují ničím nerušený zážitek i těm, kteří se u Povstaleho Batmana necítili příliš pohodlně (i když v tomto případě to byla asi jen snaha najít u TDKR nějakou chybu).

Interstellar tedy není klasickým „nolanovským“ filmem, jak jej charakterizují režisérovi skalní fanoušci. Je to mezihvězdný film, který posouvá nejen hranice Nolanovy tvorby, ale i celého sci-fi žánru. Za horizont, který doposud ještě nikdo neprobádal.

Matěj Senft

(Interstellar, USA / Velká Británie, 2014, 169 min)

Pokud se na Interstellar vydáte do kina:

-Christopher Nolan v Interstellaru využívá mistrně momenty úplného ticha, jako například v Temném rytíři, kdy v tiché scéně jede Joker s vykloněnou hlavou v policejním autě. Před navštívením kina doporučuji pustit si na videacesky.cz video Martin Scorsese a umění ticha. Tiché scény v Nolanově Interstellaru poté zajistě oceníte mnohem více.

-Interstellar je založený na vědeckých teoriích uznávaného astrofyzika Kipa Thornea (ten u filmu asistoval jako výkonný producent, aby nebyly ve scénáři ani vizuálních efektech červí díry a další faktické chyby), jenž se zabývá mezihvězdným cestováním (Interstellar - možno přeložit jako Mezihvězdné) pomocí červích děr. Vychází z teorií Alberta Einsteina. Pro lepší pochopení opět doporučuji (v tomto případě spíše po zhlédnutí filmu) pustit si na videacesky.cz video s názvem Cesta do černé díry.

Pro opravdové nadšence a fanoušky Nolana je samozřejmě povinnost zhlédnout dokument The Science of Interstellar.

P o h á d k á ř

Do kin na konci minulého roku vstoupil film Pohádkář, který režíroval Vladimír Michálek. Zjistě si všichni vzpomenu na jeho snímky Babí léto a Amerika. Nemohu posoudit, jaké společné znaky má film Pohádkář se svými předchůdci, jelikož jsem zmíněné filmy zatím neviděla.

Za knižní předlohou stála spisovatelka Barbara Nesvadbová. Původní námět doplnil Michálek se scenáristou Markem Epsteinem o detektivní zápletku s pohledem do života dvou mužů, kteří mají problém s láskou k ženám i dětem.

Obsazení filmu se zdá více než přitažlivé - Aňa Geislerová (pětinásobná držitelka Českého lva), Jiří Macháček, topmodelka Eva Herzigová, Matěj Hádek a Anna Linhartová. Podle mého názoru je ale právě výběr herců jedinou kladnou věcí tohoto projektu.

Snímek je vyprávěn především pomocí flashbacků. Děj začíná nalezením mrtvoly detektivem Davidem Rottem (Matěj Hádek). Vzácná kriminální skupina zúží okruh hledaných na tři. Jedním z nich by mohl být Marek Freudenthal (Jiří Macháček), který je momentálně na služební cestě v cizině.

Jakmile se policista pustí do rozkrývání mužovy identity, zjeví se před ním poměrně tradiční vztahová mozaika. Macháček totiž ve své svūd-

nické roli nesdílí – tedy spíše nesdílel – své lože pouze s jednou dámou, nýbrž se dvěma (Aňa Geislerová, Eva Herzigová). Jedné se představoval jako Marek, druhé jako Kamil. Dlužil, kam se podíval, na krku měl dvě děti a k tomu svému okolí lhal, v čem jen to šlo. A aby toho nebylo málo, zdravotně indisponovaného policistu jeho příběh zaujme natolik, že se v něm sám najde.

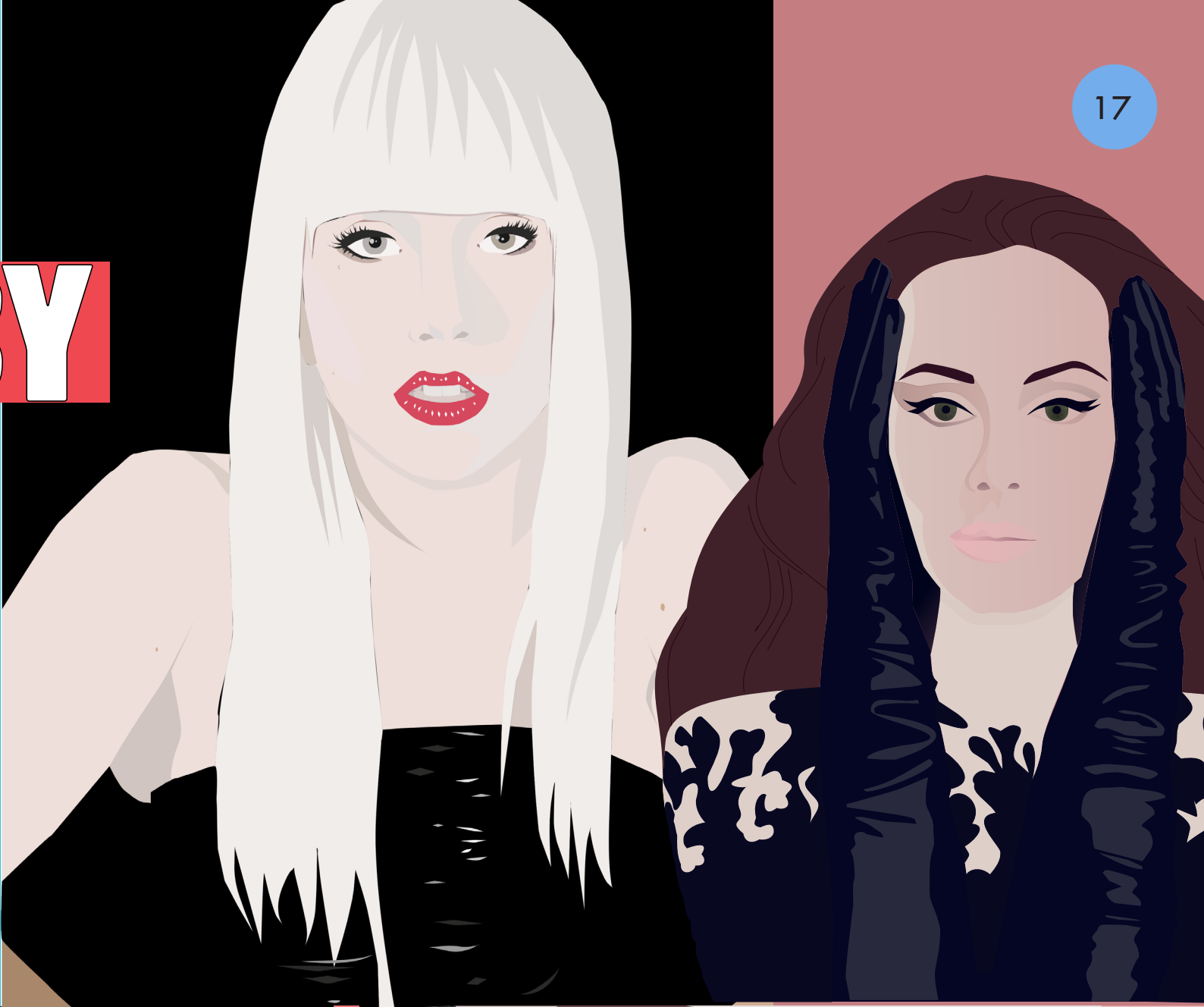
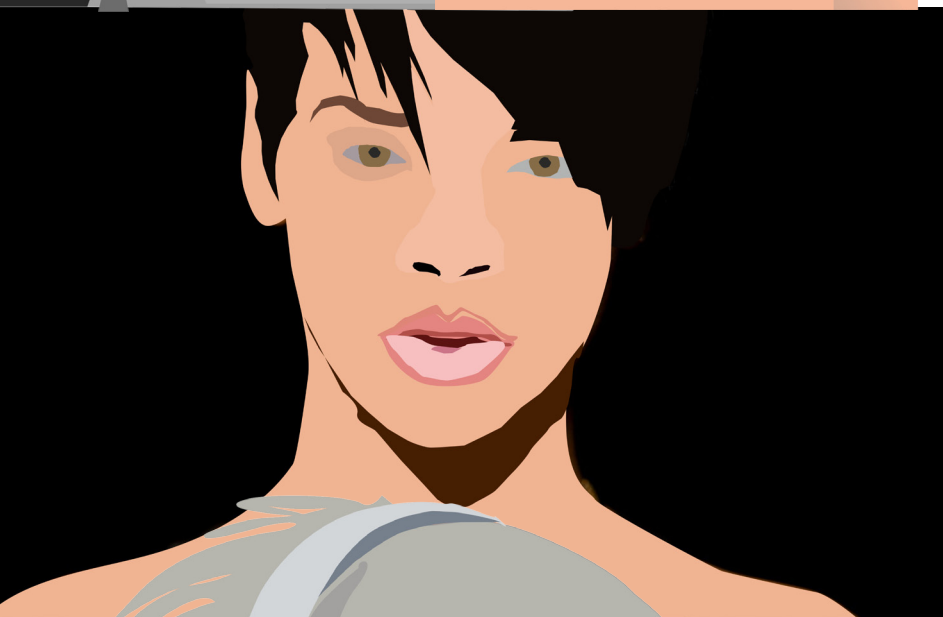
Ti, kteří si myslí, že jde o komediální snímek, jsou na omylu. Jedná se především o drama, doplněné vtipnými scénami, které na mne působily spíše trapně. Diváci by se měli připravit na dost chaoticky uspořádané flashbacky, které nás nechávají nahlédnout do minulosti, a hlavně na komplikovanost v zařazení postav.

Tento snímek byl pro mne zklamáním, do kina jsem šla, že se zasměju a odpočinu si, bohužel opak byl pravdou. Film je blíž dramatu a divák musí od začátku sledovat a vnímat všechny postřehy, jinak ztratí nit a už se nebude příliš chytat. Jiřího Macháčka vídám v mnoha komediích a očekávala jsem, že Pohádkář bude na stejné vlně.

Dominika Schejbalová
(Pohádkář, Česko, 2014, 90 min)

ne všechny tváře **HUDBY**

HUDBA

Mini Mansions

Well there she offered, looking like a million dollars
In a briefcase or a duffle bag by high noon tomorrow
Just make sure you're not followed
And since you're such a stunner
Send her something sunset coloured
Let's make love to one another
Run for Cover.

Oh you know, that's how it goes
Oh you know, that vertigo
Oh you know, honey
Get your loving on the low
Don't you know ya give me that vertigo

Oh you need me, a cancer from the sky
Burning up life, too cool to die.
Oh you move me, crescendos cuff the link
She is on the verge, I'm on the brink.

What's the line, where's your mind, what's it for?
What's the time, did you find what you're dying for?
What's the night, where's the light from the door?
What's the life, where's the knife you keep hiding for?
Where's the rhyme from the lines on before?
Was it mine, just the kind you've been fighting for?

Some RX, are you next, are you more?
Where's my mind, what's that knock on the door?

Oh you know, that's your M.O.
Oh you know, that vertigo
Oh you know, honey, get your loving on the low
Don't you know ya give me that vertigo?

Oh you know, that's how it goes
Oh you know, that vertigo
Oh you know, honey
Get your loving on the low
Don't you know ya give me that vertigo

Ruslana Narykhnyuk

Brit-
ská
kapela Blur vyda-
la nové album s názvem
Magic Whip. Hesla jako mini-
malismus, spontánnost a nenucenost ji
dokonale vystihují. Je to první deska po dvanác-
ti letech, kapela překonává sama sebe.

Kolíbal je v NG prodloužen až do 24. května. Také se koná celkem krátká
výstava o symbolismu s názvem: Tajemné dálky, symbolismus v českých zemích,
1880–1914.

V kině se objevil nový film s názvem Ex Machina. Stojí za to ho vidět. Upřímné sci- fi, bez nafouklé bubliny,
donutí přemýšlet.

Na Prvního máje se v Brně opět blokoval legální pochod proti náckům. Je potřeba zapřemýš-
let nad tím, co je legální a zároveň není legitimní.

Některé výstavy a články již nejsou aktuální.

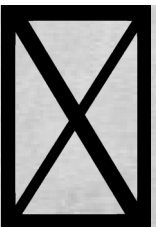
PÓZOR, myslím to upřímně

M. Z.

A NĚCO ... TVOŘIVÉHO PSANÍ

Dve

Byla mlha. Bílá hustá mlha vznášející se nad vysokou travou a obtáčeající se kolem starých dřevěných dveří. Dveřní lak byl již dávno oprýskaný. Ani kdysi zářivě modrá barva již nebyla tak výrazná jako dříve a bronzová klika s ozdobným kováním, která byla vyleštěná od častých dotyků z dob dávno minulých, dodávala dveřím ještě tajemnější vzhled. Bývaly to krásné dveře, ale již na první pohled každý pozorovatel postřehl, že jim cosi chybí. Ano, byl to dům. Tyto staré, časem poznamenané dveře zde stály úplně samy a těšily se jen pohledům lesní zvěře a zbloudilých turistů. Už stovky let se k nim nikdo nepřiblížil, stovky let se nikdo nedotkl jejich ozdobné kliky, ale přesto se na nedaleké cestě zastavil malý chlapec a upřel svůj pronikavý pohled právě na ně.

Vojtěch z nich nemohl spustit oči. Zdálo se mu, jako by ho k nim cosi přitahovalo. Cosi jako by mu říkalo, pojd' blíž. Cosi tajemného, čemu nedokázal odolat. A tak šel. Byl to obraz jako z nějakého fantasy románu. Mlhou zahalená louka a uprostřed ní tyčící se staré dřevěné dveře a malý chlapec, s větrem rozcuchanými vlasy a zvědavostí rozšířenými zorničkami svých velkých hnědých očí, pomalu kráčeající směrem k nim. Tak nějak by tato situace mohla vypadat očima náhodného pozorovatele.

Vojtěch pomalu postupoval dále. Mlha se před jeho kroky rozestupovala a za nimi opět spojovala. Vzdálenost mezi ním a dveřmi se krátila a jeho mysl začala vytvářet roztočivé scénáře. V jednom z nich viděl Vojta sám sebe. Viděl malého chlapce na zamlžené louce. Krok střídal krok a vzdálenost se stále zkracovala. Vše kolem bylo rozmazané. Stromy a keře se spojily do jednotné zeleně a jediné dveře bylo možné vidět ostře. Chlapec postupoval pořád rychle-

ji a dveře Viděl Viděl malého chlapce na zamlžené louce. Krok střídal krok a vzdálenost se stále zkracovala. Vše kolem bylo rozmazané. Stromy a keře se spojily do jednotné zeleně a jediné dveře bylo možné vidět ostře. Chlapec postupoval pořád rychleji a dveře se přibližovaly a přibližovaly, až již byly na dosah ruky. Hoch se natáhl po klice a jeho prsty se dotkly chladného kovu. Lehce zatlačil. Každý člověk by si jistě pomyslel, že dveře zlověstně zaskřípají nebo alespoň vrznou, ale dveře se tiše otevřely a odhalily ten nejkrásnější svět, jaký si jen dokážete představit. Za dveřmi se totiž rozprostírala nádherná zelená louka posetá barevnými květy. Za loukou se tyčily ostré skály jako stvořené pro draky a medvědy a zpod vodopádu, padajícího z nejvyšší skalní stěny, vytékal průzračný potok. Na druhý pohled však bylo patrné pár změn. Například kmeny a větve stromů byly z lékořice a v některých korunách z cukrové vaty byly postavené tajné domy a pozorovatelný.

Zatímco Vojtova fantazie tvořila tento úžasný svět, kterému, jak jistě uznáte, by žádný chlapec neodolal, krátila se vzdálenost mezi ním a dveřmi stále více a více. Když už na ně konečně dosáhl, natáhl dychtivě ruku a dveře se s tichým zavráním otevřely. Jeho oči se rozhořely radostí a jeho nohy se zabořily do měkké trávy za dveřmi. Před ním se totiž rozprostíral ještě krásnější svět, než jaký si vysnil, a i když by se každému jinému zdál nachlup stejný jako ten přede dveřmi, Vojtovy oči viděly průzračné vodopády a draky chrlící oheň.

Tereza Hrušková

O.
Ošklivá Olga odmítá odhalit obličej. Olžin otec oči-vidně oplodnil opici. Omladina obézní Olgu oslovuje „obludo“. Ostatní oznamují obryni odchytovým organizacím. Outsider Olaf odpornou orangutanku obdivuje, ovšem oslovit ošklivku odmítá. Olaf obsesivně obchází Olžino obydlí. Obhlíží obnaženou ohavu, onanuje. Olga, omámená opiem, otvírá okno. Objímá Olafa opěvující onu originalitu, obscénnost. Olafa okouzlení ohyzdou opouští. Odchází. Olga ovšem odmítá Olafa opustit. Ovládne Olafa, otěhotní, odchází odchovat ostatní opičí obludy. „Ó,“ oznámí Olaf, otráven odpadne.

Jana Krejčí

Nekončící fantazie

P. Po poledni píši pár plytkých p. Přestože pravděpodobně promeškám pěkné páteční počasí, poznamenávám pečlivě pění ptáků, pukot podzimu, pištění pubertálních parchantů před parapetem, poslouchajících průměrný pop. Pátrám po prapůvodu pochmur-
n ý c h
p í s m e n
poskláda-
ných po
papíře.

Tereza Valdmanová

Ocitla jsem se v uzavřené černé místnosti s lesklými zdmi. Jak jsem se sem ale vůbec dostala? To jsem netušila. S touhou najít odpověď na tuto otázku, jedinou otázku, která pro mne má v tuto chvíli alespoň nepatrný význam, se snažím v houstnoucí tmě najít dveře, něco, co by mi pomohlo dostat se zevnitř.

Pomalou chodím s rukama nataženýma před sebou a dlaněmi se dotýkám studené lesklé zdi, která odráží můj zoufalý výraz. „Kde to jsem?“ zašeptám do prázdna. Chtěla jsem zařvat, jenže sucho v ústech mi znemožňovalo jakoukoliv otázku vyslovit nahlas.

Snažím se najít cestu ven, ale moje urputné snažení je bezvýsledné. Někde tu přeci musí být cesta ven. Musí. Vždycky jsou nějaká zadní vrátka, která pomohou v každé situaci. Jenže tohle není tak úplně běžná situace.

„Je tady někdo?“

Moje dlaně jsou schopny rozeznat jen rohy tvořené stěnami. Stěnami, které mi brání v nalezení toho jediného, na čem mi záleží. V nalezení cesty ven. Cesty, která by mě vyvedla pryč od všeho toho zmatku, od všeho utrpení, se kterým bojuje moje mysl. Mysl. Co je to vlastně mysl? Náš vlastní vymyšlený, neexistující svět, kde si můžeme představovat věci, které se nikdy nestanou. Svět, kde jsme Pány pouze my, nikdo nám neříká, co smíme a nesmíme dělat. Co je a co není správné. Je to doopravdy neexistující svět, nebo je to svět stejně skutečný jako lesklé stěny? Je mysl stejně pomíjivá jako sen?

Místnost, plná odrazů mé zděšené tváře, jakoby se smrskávala, zmenšovala se a chtěla mě uvěznit mezi jejími lesklými stěnami. Nakonec jsem nenašla dveře, nenašla jsem žádnou cestu ven. Panika, která se mě zmocňuje, je větší než naděje, že znova spatřím záři slunce.

Ze zoufalství nad nenalezenou cestou se hrouším v slzách na studenou zem. Jen si mne tu uvězněte, lesklé stěny. Doufám, že je to jen další pokus o vtip mé fantazie.

Petra Pecková

inspirace
obrazem
Sedící postava
od
Francise
Bacona

JAKUB A MATĚJ

Jakub si smetl vlasy z čela, které mu tam foukl vítr od příjíždějícího vlaku. V hlavě si poznamenal, že by si měl nechat své hnědé vlasy přistříhnout. Vlak zastavoval, proto Jakub zvedl černou sportovní tašku z hlavního nástupiště v Brně a vydal se k vlaku. Vyhoupl své 190 cm vysoké tělo do vlaku. Měl štěstí, uviděl volné místo, hned k němu zamířil. Sedl si, zavazadlo si dal pod nohy a vlak se po chvíli rozjel.

Rozmotal sluchátka, na mobilu navolil svou oblíbenou písničku a zaposlouchal se. Po chvilce cesty do vagónu přišel mladý průvodčí. Chtěl vidět jízdenky. Jakub vytáhl svou jízdenku z peněženky. Byla jednosměrná, s cílem v Břeclavi. Průvodčí ji zkontroloval, orazítkoval ji a pokračoval k dalším cestujícím.

Vlak po chvíli vjel do tunelu. Jakub se na sebe díval v odrazu skla. Měl husté vlasy a pleť bez poskvrnky. Jeho modré oči by mu záviděla kterákoli dívka. Dokonale tvarované rty skrývaly sněhově bílé zuby. Jeho tělo se rýsovalo pod trikem s krátkým rukávem a džínovými kraťasy.

Jeho odraz za chvíli vystřídal pohled na zelenající se krajinu. Zatřásl hlavou a pohled nasměroval na svůj telefon. Raději se zase začal soustředit na písničku, která mu vyhrávala ve sluchátkách.

Písnička, která se právě přehrávala, mu připomněla jeho dívku. Ano, má dívku, se kterou je už 6 měsíců. Právě ta ho přesvědčila, aby se do Břeclavi vydal za svým kamarádem.

Cesta vlakem rychle uběhla a Jakub se ocitl na nádraží v Břeclavi. Zavolal si taxík a nadiktoval taxikáři adresu. Auto se rozjelo a Jakub se v mysli vrátil o dva roky zpět.

Byl krásný letní den a velké horko. Jakub a jeho nejlepší kamarád Matěj se vydali na koupaliště. Jeli autem společně s dalšími kamarády. Nabourali. Jakub a ostatní kamarádi vyvázli jen s malými zraněními, která se jim časem zahojila, ale Matěj je od té doby na vozíčku.

Taxík zastavil před domem Matěje. Jakub vystoupil a zazvonil. Přišla mu otevřít mamka Matěje. Byla překvapená, že Jakuba vidí, ale srdečně se s ním přivítala. Po krátkém rozhovoru ho poslala za Matějem do jeho pokoje.

Jakub zaklepal a hlasem, který tak dlouho neslyšel, bylo pronesené krátké, otrávené „dále“.

Vešel do pokoje, Matěj byl u počítače. To, že Jakuba vidí, pro něj bylo stejné překvapení jako pro jeho mamku.

Jakub, ačkoli si v hlavě cestou připravoval, co řekne, ze sebe nedokázal dostat nic lepšího než „ahoj“.

Matěj na něj doslova zíral. Byl v šoku, že svého kamaráda vidí.

„Ahoj,“ odpověděl také jen Matěj.

Otočil se zpět k počítači a nechal Jakuba stát mezi dveřmi. Ten si z toho ale nic nedělal a vešel, aniž by ho Matěj zval. Stoupl si doprostřed pokoje a mlčel, stejně jako Matěj, který stále hleděl do počítače. Jakub se začal rozhlížet po pokoji. Od poslední návštěvy se toho tady moc nezměnilo.

Matěj po chvíli promluvil. „Co tady děláš?“ ptal se.

Jakub chvíli mlčel, vzpomněl si na svůj připravovaný proslov a začal mluvit: „Přijel jsem za tebou, omluvit se ti. Neměl jsem tě opustit, když jsi potřeboval okolo sebe kamarády. Poznal jsem holku, která mi otevřela oči, a mně došlo, jak hrozně jsem se k tobě choval. Odpustíš mi? Naše přátelství mi chybí. Ale samozřejmě pochopím, když mě pošleš pryč.“

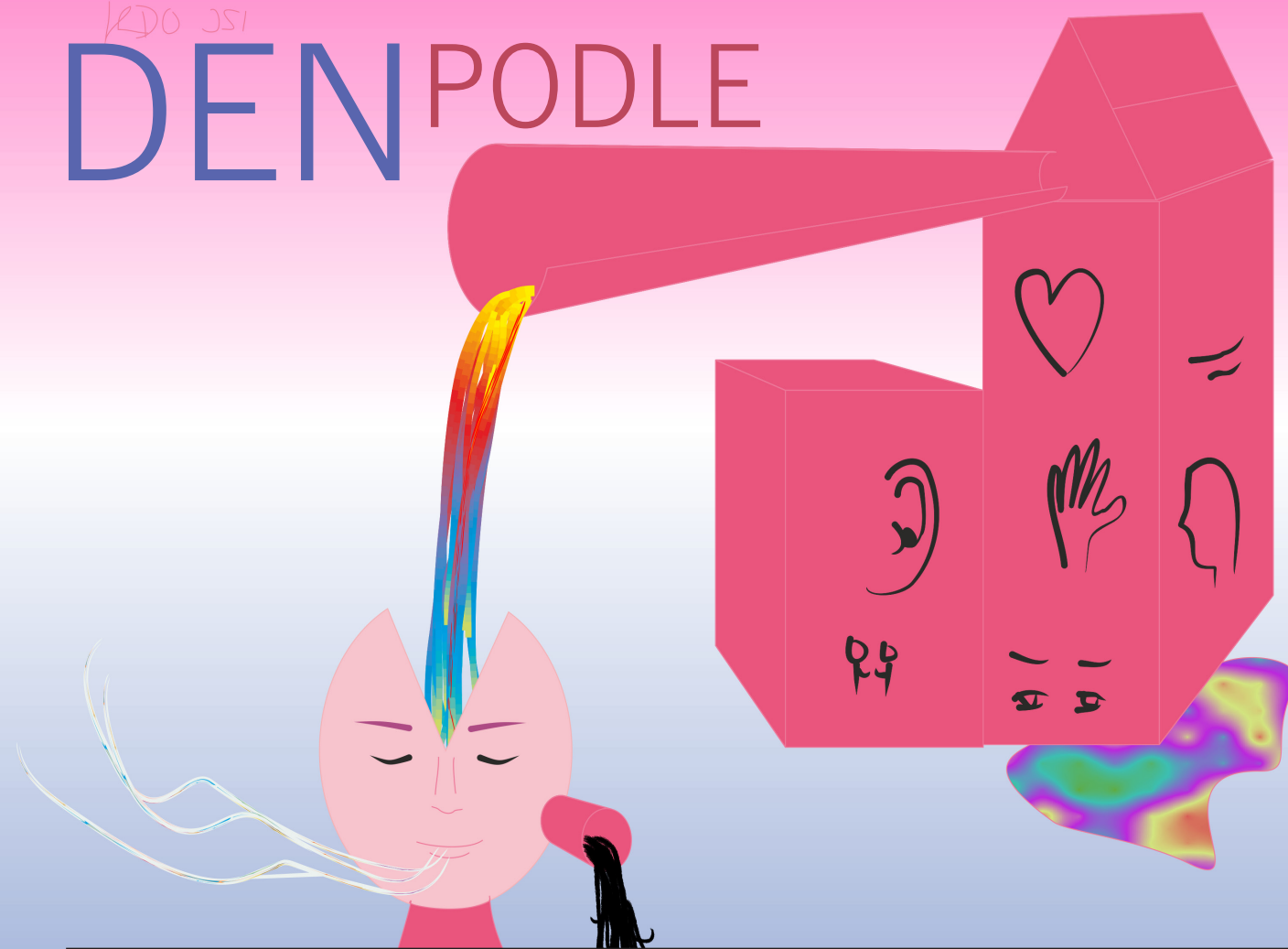
„Odpustil jsem ti už dávno.“

„Vážně?“

„Ano.“

Kateřina Homutová

KDO JSI DEN PODLE

REKLAMY

Když takhle jednou večer zavřu oči, představuji si, jak je otevřu úplně jinde. Možná mě to ráno probudí uklízeči. Anebo to bude zvuk vysavačů nebo vůně, kterou mají na čištění záchodů. Sice to nebude tak klidné ráno, jako když vás probudí lechtání slunečních paprsků na tvářích či zpěv slavíků za okny, ale bude jiné. Celé tohle prostředí dodá každému příjemnou atmosféru a naladí ho k lepšímu prožití dne. Po tom, co opravdu otevřu oči, se probudím v krásné načechrané posteli, nad kterou visí nebesa. Na posteli se povaluje nepřeberné množství ledabyly rozmístěných polštářků a příkrývek. Rozhlédnu se po pokoji a radši si promnu oči, abych se přesvědčila, jestli opravdu ještě nesním. Okolo mě je krásné útulné prostředí, jehož rozmanitost v sobě skrývá neskutečné kouzlo. Rozsvítím lampičku na nočním stolku a skočím do chlupatých bačkor, na kterých

se leskne cedulka: “IKEA pro Vaše lepší rána.“ Navléknu na sebe župan a procházím se okolo dalších výstavních pokojů, kde se právě probouzí jiní lidé. Někteří jsou trochu nesví, jiní se smějí. Ale podle pohledu mi připadá každý příjemně překvapen. Opětuji několik letmých úsměvů a procházím dále. Vůně cukroví a skořicového čaje mě dovedla až do jídelny. Venku byla ještě tma a všude jsem viděla svítit vánoční světelka. K snídani jsem si dala kousek mandlového dortu politého bílou čokoládou. Poslední sladký kousek jsem zapila mátovým čajem a zapřemýšlela: „Jaké by to asi bylo žít ve skutečné reklamě?“

Vanda Kyzlinková

NEREÁLNÁ REALITA

Přes hlavu
si natáhnu pyžamo, stáhnu si gu-
mičku z culíku a vlasy se mi divoce rozvlní kolem hlavy.
S hlubokým výdechem se sesunu do postele a tělem se mi rozlije úleva.
Sotva zavřu oči, ozve se obrovská rána. Naštvaně skopnu deku ze svého těla, až
spadne na zem. S veškerým odporem se zvednu z rozvrzané postele (divím se, že se ještě
nerozsypala) a jdu rozsvítit světlo. Záře mi bodá do očí, které záhy propuknou v pláč. Rychle utřu
slzy a zakryji si tvář. Když si přivyknou, jdu se podívat dolů.
Je tam všechno až moc dokonale uklizené, přitom jsem si jistá, že jsem nechala špinavé nádobí od večere
a doma jsem sama. Vyjdu ven. Svítí slunce, což je divné. Ještě když jsem byla u sebe v pokoji, byla půlnoc a
od té doby uplynulo sotva 5 minut. Ale brzo na to zapomenu.
Přes nebe se usmívá pestrobarevná duha a není tam jediný nadýchaný beránek. Všude rostou květiny, prostě
jen tak, samy od sebe. Připadá mi, že se mi to zdá, ale jsem si celkem jistá, že jsem neusnula. Znenadání pode
mnou pukne zem, vyroste vysoký strom a já zůstanu v jeho rozložitě a spleťtité koruně. Ukáže se mi nádherný
výhled. Všude je barevno a mezi lístky rostlin se proplétají poletující motýli. Na každém kousku zpívají ptáci a
jejich hlas se rozléhá do každé buňky mého těla. Chce se mi smát a tančit. Když v tom ucítím obrovskou pichlavou
bolest na lopatkách. Nemůžu popadnout dech a málem z větví spadnu. Chytím se vedlejší větve a pevně zavřu oči.
Bolest utichne a ze zad mi vystřelí dvě mohutná křídla. Se smíchem v hrdle je roztáhnou a nechám se jimi unášet
vzduchem.
Zavřu oči a užívám si pocit svobody a štěstí, které se brzo rozplyne. Ucítím kapky deště bičující moje tělo. Ozve
se obrovský třesk a po nebi se rozpráhl světelný meč. Všechny barvy vyblednou a svět se stane černobílým. Za-
stavím se uprostřed letu a rozhlédnu se kolem sebe. Za mnou je muž. V očích se mu zobrazí zlověstné jiskření,
na tváři smrtící výraz a ze zad mu rostou černá pírka tvořící obrovská křídla.
„Ale, ale, co se nám to tu ukázalo za ptáče,“ řekne Padlý temným zastřeným hlasem. „To je mé území, proto
se připrav k boji.“
Vzlétne výš a z ruky mu vyšlehne zbraň tvořená smutkem a nenávistí. Pokusím se uletět, ale je
rychlejší. Tělem se mi rozlije ostrá bolest. S trhnutím zalapám po dechu a párkrát zamr-
kám.
Jsou dvě hodiny ráno a já ležím ve své posteli. Byl to vážně jen sen.
Kdo mi ale vysvětlí, kde jsem přišla k té jizvě na žebrech
v místě, kde mě Padlý probodl?

Lenka Hermanová

Sním či bdím?

Sním či bdím? Nevím. Utíkám temnou lesní uličkou, kde jen sem tam problikne stará lampa, potažená pavučinami, z dob minulého století. Snažím se co nejrychleji utéct, ale vím, že už nemůžu. Jediné, v co doufám, je to, že mě mé tělo teď a tady nezradí a donese mě do vytouženého bezpečí, k mému cíli. Domů... Vždyť už to mám jen kousek, jen za rohem zahnout, odbočit doprava, pak doleva a budu tam. Jen ještě vydržet...

Musím běžet dál, už jen kousek mi chybí do vytouženého cíle, k domu. Tato myšlenka přinutila mé tělo k většímu výkonu. Běžím dál a rychleji. V zádech cítím, že můj pronásledovatel nečekal, že mám ještě nějakou sílu, myslel si, že už nemůžu. Brzy na to se však vzpamatoval a taky přidal do běhu.

Najednou znejistím. Uprostřed cesty, kde nikdy nic nebylo, stojí sgrafitová, skoro zničená lavička. Nemám čas nijak zareagovat, musím skočit, nebo skončím ve spárech té osoby za mnou.

Skočím. A... Padám. Naštěstí jsem to vybrala, ale cítím, že mám roztržené nohavice až ke kolenům. Nemám čas to teď řešit. Rychle utíkám dál a už brzy odbočuji za pravý roh a hned poté zas za levý. Cítím, že můj pronásledovatel je stále za mnou. Už vidím náš dům, stále běžím, u našeho domu vyskakují čtyři schody najednou a беру za kliku, když v tom ucítím, že mě něčí ruka chytá za rameno. Vyjeknu.

V té chvíli otevírám oči a vidím vystrašené oči mého bratra. Najednou zjišťuji, že ležím ve své posteli, zrychleně dýchám, slyším své srdce, jak bije jak o závod. Cítím se v bezpečí, ale i přesto skáču svému staršímu bratrovi kolem krku a při odkrytí peřiny si všimnu, že mé nohavice jsou roztržené ke kolenům a rukáv trika ušpiněný. Koukám se vyděšeně na svého bratra a vidím, že má na sobě stejnou mikinu jako můj pronásledovatel a že také zrychleně dýchá. Cuknu sebou. Bratr mě chytne ještě pevněji a vidím jeho čochy, jak mění svou velikost. Najednou mám zas strach. Snažím se vymanit z jeho náruče, ale nejde to. Je příliš silný. Mrskám sebou. On mě stále pevně drží. Má síla ochabuje a já už brzy zas usínám.

Opět se probouzím. Tentokrát u mě nikdo není, ale zjišťuji, že kalhoty mám stále roztržené jako ve snu a na rameni, z důvodu absence trička, vi-

dím, jak se pomalu, ale jistě rýsuje tmavě fialová modřina.

„Co se to děje?“ říkám si a lehám si zpět do peřin. Jsem v bezpečí.

Michaela Bezová

Alex

Alex je poměrně vysoký a štíhlý Angličan, který si každý večer do obchodu chodí kupovat dvě vodové zmrzliny, s příchutí pomeranče a černého rybízu. Když nedostane svoji zmrzlinu, dokáže být velmi mrzutý, jinak je Alex vždy milý, občas přihlouplý muž. Většinou nosí černé oblečení a růžové boty s kloboukem, všichni se mu za to smějí, ale Alex si myslí, že je opravdu výjimečný. Velmi rád má filmy, a proto si každý pátek kupuje lístek do kina. Alexovi je 30 let, ale nehledě na svůj věk si vybírá pouze dětské pohádky, jsou jeho oblíbené.

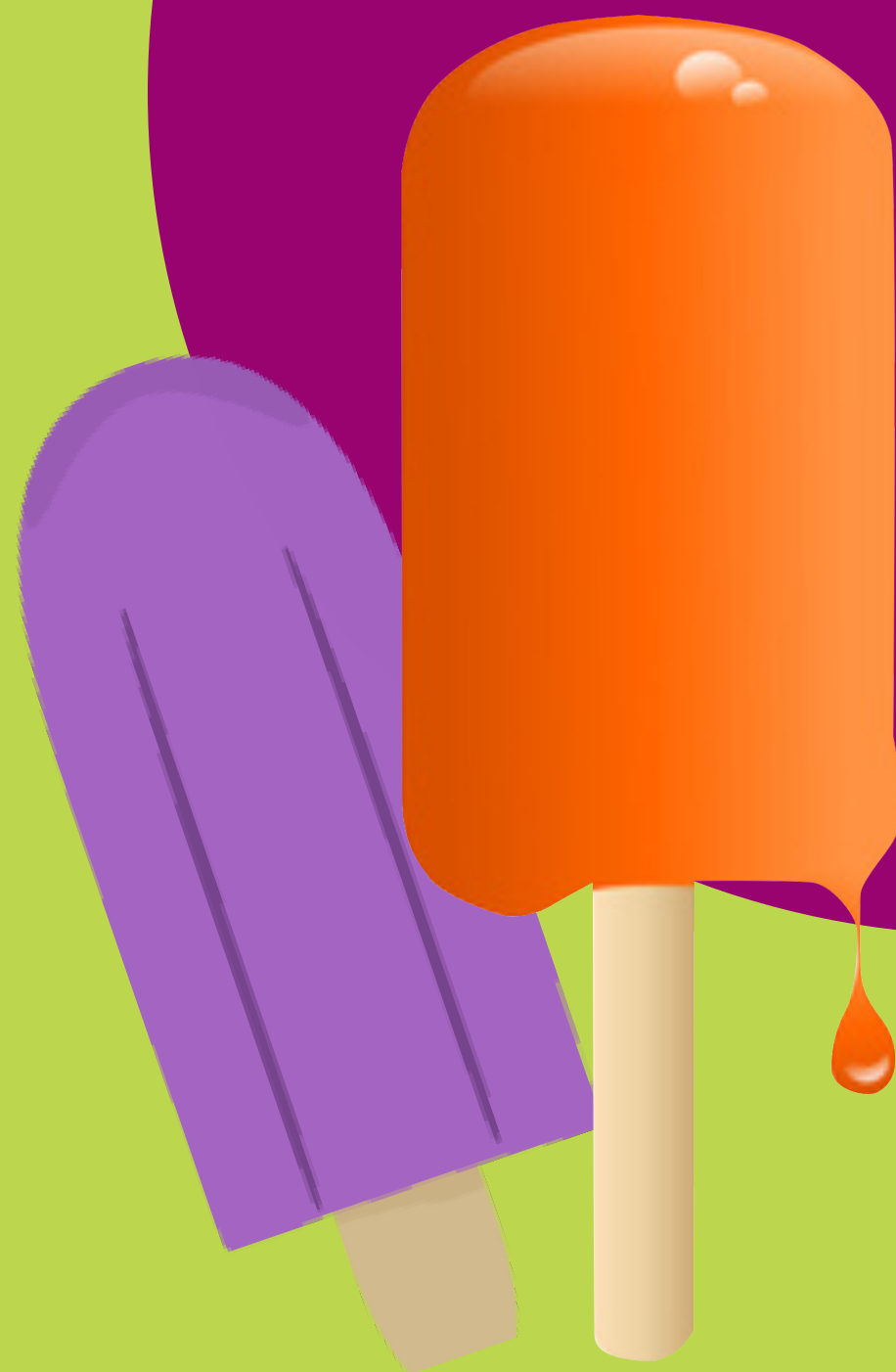
Byl chladný úterní večer, a to pro Alexe znamená... „ZMRZLINA!“ vykřikl Alex vesele a začal si zpívat. „Bud' zticha!“ křikl na něj z okna jeho mrzutý soused. Alex udělal smutný obličej a zakňučel, obul si své růžové boty, nasadil si svůj růžový klobouk a vydal se do obchodu.

V obchodě sice Alexova zmrzlina byla, ale už skoro vyprodaná. Zbyly tam už jen poslední dvě, naštěstí to byly Alexovy oblíbené. „Díky bohu,“ řekl a vzal si je. „Tu jsem chtěla já,“ řekl někdo.

Když se Alex podíval na neznámou, nemohl uvěřit vlastním očím. Byla to opravdu nádherná slečna... Tedy alespoň jemu tak připadala. Byla trochu silnější, oči měla hnědé a unavené, vlasy blondaté, nos opravdu velký a na něm bradavici. Oblékala se podobně jako náš výjimečný chlapec Alex, nosila růžové šaty a černé boty s kloboukem. Nic, co by někomu připadalo přitažlivé, ale jak už víme, Alex není jen tak někdo. Alex zůstal stát, pusť měl otevřenou do O a upustil obě zmrzliny na zem. „Promiň... M-můžeš si ji vzít, jestli chceš,“ zakoktal Alex a stále zíral na slečnu.

Slečna, která Alexe tak oslnila, se mu po chvíli podívala do očí a řekla velmi hlubokým hlasem: „Miluju tě,“ a políbila ho. V tom Alex slyšel velmi nepříjemný zvuk pípání a probudil se.

Karin Dejmková

Zašlá Říše divů

Vítejte v Říši divů! Ve městě, v němž zbyly už jen divy zkaženosti lidské duše. V mém městě, které pro mě již dávno není říší ani divem. Je jen špinavou stokou, ve které se pouze místy mihne pozůstatek staré Říše divů. Zkuste vyhlédnout z okna nebo lépe... Přejete si provést?

Obleču si starý, od molů prožraný baloňák, narázím strašákův klobouk a vyrazíme do temné noci nechat se pohltit stíny a kapkami deště. Vždyť na ulici již vyhasly plynové lampy a ven se odvážili vyjít jen naši staří přátelé z Říše divů vašich dětských let. Pozdravte pana Králíka! S jedním uchem uříznutým od lichvářů, s opelichanou srstí a nožem schovaným ve své holi prohlašuje své pravdy volně a otevřeně celému světu.

„Dejte mi minci a Bůh se vám odvděčí. Vždyť ti nejmenší budou největšími. Nekonejte pomíjivě jako já a uchraňte se ohni...“ prohlašuje ten blázen otrhaná.

„Jste šílený, pane Králíku,“ zvolám na něj.

„My jsme tady přeci všichni šílení,“ volá, zatímco spěcháme, abych vám stihl představit i zbytek zbytku zašlé Říše divů. Půjdeme kolem ševce, co už si šije jen oprátku pro sebe každým dnem a každou hodinou. Bez přestání již několik let. A kolem Alenky, která si na denní chléb vydělává mytím a praním. Mineme společně zoufalé a spadlé až na dno vaše hrdiny z dětských let. To vše, abychom nakonec skončili zde.

V biografu, milý pane. Chcete-li se zeptat, jaké obrázky budou se míhati před našimi zraky, ptát se netřeba. Vždyť pohled'te do světél neonů!

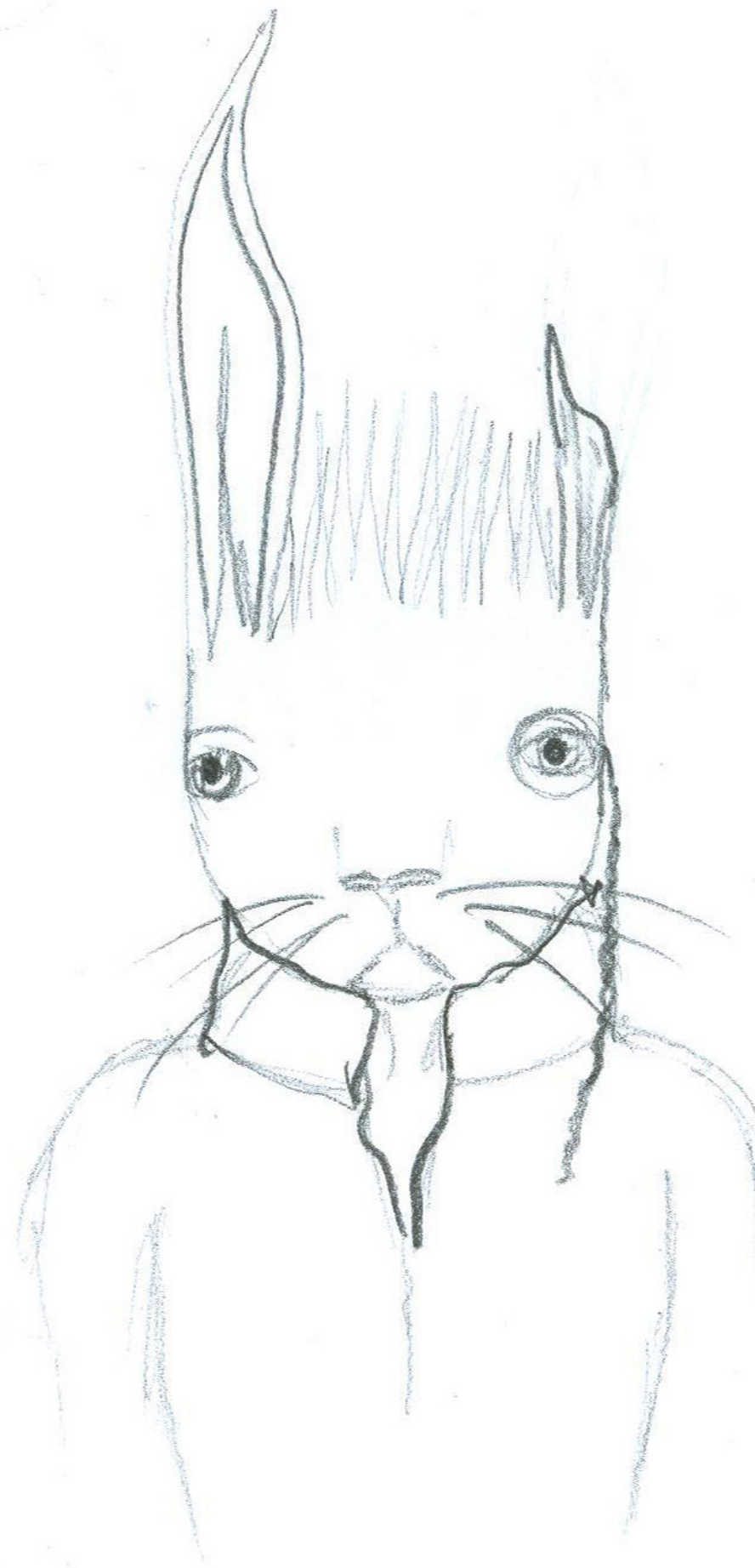
TVŮJ ŽIVOT PODLE TEBE!

Víte, říká se, že člověk před smrtí vidí znovu svůj celý krátký život. Ale nepředbíhejme. Nejdříve zhlédneme ten pohyblivý obraz.

Hled'me na příběh radosti a utrpení, smutku i radosti. A nyní otevřete oči a uvědomte si, kde to jsme a o čem ten film je. Uvědomte si, že tam hrajete hlavní roli. A vzpomeňte... Vzpomínáte?

Říká se, že člověk před smrtí vidí svůj celý život jako na filmovém plátně.

Matěj Senft

Olympiáda

v anglickém jazyce

Finish the story:

An old woman was collecting mussels from the rocks on the beach when she stopped to examine a small white shell lying at the bottom of a sandy pool, half-hidden by fronds of seaweed. It seemed to gleam with a steady light in the cool, clear water, so she bent down to pick it up, feeling the seaweed brush against her hand and disturbing a crab that ran away in alarm.

The shell was smooth, shaped like an inverted saucer, and its rim was marked with a regular pattern of what appeared to be lines, circles and dots. She let it rest in her hand, unable to decide whether it was worth the trouble of opening, and it continued to gleam. That is, the gleam had now become a glow, covering her old, wrinkled hand with a warm, bright light, growing stronger every minute. Vaguely alarmed, she bent closer. Was that a faint ticking inside the shell?

Not knowing quite what to do, the old woman set down her pail of mussels and, carrying the shell carefully in her hand, sat down on a slab of rock. The glow was now so intense that it seemed to set light to the sand, spreading outwards until it reached the sea, firing the waves until the whole bay lay shining and shimmering with light, while in the midst of all this strangeness the old woman sat on a small, damp rock with a pail of mussels by her side.

Now the ticking increased. It changed to an urgent robbing. There was a short pause, then a shirr, a tiny click and the shell opened.

Two fishermen, coming down to inspect their lobster pots a couple of hours later, found the old woman sitting upright on the rock. She was quite dead. In her hand she was clutching a small, blackened piece of metal. Funny the things people pick up on the beach," thought one of the fishermen, and threw it into the sea. (...)

The jacket lied on a gravestone next to his mother's and it looked as if someone left it there on purpose. Because the jacket was covering the name on the gravestone, Carlo carefully moved it out of the way and what he saw made his heartbeat stop and then speed up as if it was trying to win a race with his shortening breath. Carlo saw a gravestone that he had never seen before. It was a grave of Emily Santos. His sister that he never knew he had. But the more shocking fact for him was that his sister in the photo, which was placed on the grave along with some dead flowers, looked just like that girl he drove home a few months earlier. Needless to say, Carlo was extremely confused and with no family to turn to, he picked up some flowers from his mother's grave and placed them gently on Emily's grave, not forgetting to light up candles on both of them, he took his jacket, turned around and went back home – to the orphanage. Thinking about what it would be like to have a sister and what would happen if he got to know more about that mystery girl or was it his sister? But he'll probably never know. Maybe it was just a dream...

Boudová

Mildly alarmed, he approaches the gravestone kneeling down to look at the name engraved in it. The letters are slightly worn off but readable.

"Elizabeth McNeil," he slowly reads the name.

He pulls a candle and a lighter out of his pocket, lights the candle and sets it down in front of the gravestone. A tap on his shoulder startles him. He turns around to see the girl he had picked up three months ago. She smiles at him, takes the jacket off the gravestone and hands it to him.

Still stunned, Carlo accepts the jacket. The girl gives him a small wave before turning around and walking away, disappearing into the mist.

Šochová

PŘEDSTAVUJEME:

CHRISTIAN JANKOVIČ

